

- være skrevet i et præcist sprog, der er til at forstå for brugerne - såvel borgerne, erhvervslivet m.v., der skal efterleve den, som myndighederne, der skal administrere den
- være juridisk korrekt, og at lovgivningsprocessen bør sikre
- et grundigt forarbejde før fremsættelsen af lovforslag i Folketinget
- den fornødne tid til en grundig behandling af lovforslag og eventuelle ændringsforslag
- berørte enkeltpersoner og grupper mulighed for at følge med og komme med indvendinger m.v. og dermed påvirke resultatet.

Under Marienlystkonferencen anførte statsministeren, at man - lidt forenklet - kan tale om fire former for kvalitet: Den juridisk lovtekniske kvalitet, den økonomiske kvalitet, proceskvaliteten og den politiske kvalitet.

Statsministeren lagde i øvrigt vægt på, at man ikke forveksler politisk uenighed om et konkret stykke lovarbejde med mangel på kvalitet. Det var vigtigt at skelne mellem kvalitet og interessemodsigelser.

Statsministeren var enig i, at Folketinget og regeringen har et vigtigt fælles projekt. Han fandt det også vigtigt at understrege, at Folketinget og regeringen hver har et ansvar for at tilrettelægge deres del af arbejdet, så målene om større kvalitet kan nås.

Udvalget er enig med statsministeren i, at regeringens lovforberedelse i overensstemmelse med principperne om »magtens deling« er et anliggende for regeringen. Folketingets medlemmer har ansvaret for behandlingen af lovforslag i Folketinget, og regeringen og Folketinget har et fælles ansvar for den vedtagne lov.

2. Regeringens lovforberedelse

a. Regeringens foreløbige initiativer med henblik på forbedring af lovkvaliteten

Som nævnt ovenfor er det regeringen, der har ansvaret for regeringens lovforberedelse.

Regeringen har siden lov kvalitetskonferencen taget en række initiativer på dette område. I brev til Folketingets formand af 3. februar 1999 (bilag 2) gennemgik statsministeren regeringens foreløbige initiativer. Statsministeren anførte samtidig, at han - i det omfang Folketingets drøftelser omfatter forslag og ideer, der har nær sammenhæng med regeringens arbejde - lagde vægt på at blive orienteret herom på det tidligst mulige tidspunkt.

Udvalget har den 21. april 1999 haft et samråd med statsministeren om yderligere initiativer med henblik på forbedring af lov kvaliteten.

Statsministerens talepapir til brug for besvarelsen af udvalgets samrådspørgsmål herom er optrykt som bilag 3 til betænkningen og indstillingen.

Udvalget hilser de iværksatte initiativer med tilfredshed. Det viser regeringens vilje til i praksis at ville leve op til hensigterne om at styrke lov kvaliteten.

For så vidt angår initiativerne med at gøre lovprogrammet mere egnet som planlægningsinstrument for regeringen og Folketinget, er der allerede høstet visse erfaringer. Der henvises til omtalen herom i afsnit 4.

b. Folketingets idéer og ønsker til lovforberedelsen

Selv om Folketinget anerkender, at regeringen har ansvaret for regeringens lovforberedelse, er det vigtigt i relation til Folketingets ansvar for behandlingen af lovforslag i Tinget, at der løbende føres konstruktive drøftelser mellem Folketinget og regeringen om principperne for indholdet og opbygningen af det beslutningsgrundlag, som lovforslaget med bemærkninger udgør.

Der har i mange år været en god tradition for sådanne drøftelser, og statsministeren har med sine initiativer vist, at regeringen er lydhør over for Folketingets ønsker.

Udvalget har under samrådet med statsministeren drøftet bemærkninger fra udvalget om forslag vedrørende regeringens lovforberedelse.

Om høringer forud for fremsættelse af lovforslag har statsministeren under samrådet oplyst, at det er hovedreglen i forbindelse med regeringsforslag, at der gennemføres en skriftlig høring forud for fremsættelsen. Statsministeren oplyste endvidere, at der, i de - forholdsvis få - tilfælde, hvor dette f.eks. af tidsmæssige årsager ikke lader sig gøre, normalt foretages en høring samtidig med fremsættelsen. I de ganske særlige situationer - og det hører virkelig til sjældenhederne - hvor der ikke måtte være foretaget enten en forudgående eller en parallel høring, fandt statsministeren også, at det bør være ministeren, der i givet fald iværksætter en høring eller andet - f.eks. efter ønske fra det pågældende folketingsudvalg. Statsministeren understregede, at dette - i overensstemmelse med »magtens deling« - ikke forhindrer, at Folketinget måtte vælge at iværksætte bredere høringer eller konferen-